

Üks kü - be - ke mu e - lus on rõõ - mu, õn - ne - maad:
suur o - sa päe - vi va - lus üks - tei - sel järg - ne - vad.

Nii tih - ti val - vab mu - re veel õh - tul ui - nu - des, ja

hom - mi - kul ta u - ne viib va - ra är - ga - tes.

2. Kui nõnda valurada
viib hällist hauani,
ja küllalt kannatada
ka saan ma surmani, -
siis kannatuste tules
vaid karastub mu meel
ja elu karmis süles
nii palju õpin veel.

3. Kui siis ka kübekene
on elus õnnemaad,
tean, olen inimene,
kel rõõm ja pisarad
on hingeilma ilu
ja tunde sügavus.
Sest kivistuda elu
ei lase igatsus.

4. Eks sunni igatsema
suur, sinitaeva võlv?
Eks pane imetlema
mets, meri, niidunõlv?
Sest näed, et elu käike
suur Looja juhatab,
kel kiitust kiirgab päike,
lind viise vilistab.

5. Tõest', elus ilmub ime,
kui ühes linnuga
ka kiidad Isa nime,
kes kaasas sinuga!
Siis Looja loodud elu
on suurim õnn ja rõõm
ning kannatus ja valu
vaid õnne leek ja lõõm!

Viis: "Kuis pean vastu võtma" (*Wie soll ich dich empfangen*)
Johann Crüger, 1598-1662.

Sõnad: Hugo Voldemar Pärno (Pärn), 1903-1984.